

Hij stelde elk ernstig gesprek uit tot den volgenden dag, en beloofde Van der Plasse alsdan na den noen, de klokke één, opnieuw bij Ijsbrand Colijn saam te komen, om de bezwaren van Abraham de Koninck te weerleggen.

Toen ze met hun drieën aan de tafel zaten, verscheen Elsje Ijsbrands terstond. Met blijden glimlach begroette zij de nieuw aangekomen gasten, en bracht hun zelve de kroezen bier, die bij hun onderhoud niet mochten ontbreken. Abraham de Koninck was een trouw aanhanger der Oude Kamer, een vriend van Rodenburgh, en bovendien een ijverig medewerker van de Vlaamsche Rederijkers der Lavendelbloem. De vertooning van den *Spaanschen Brabander* had een ongemeen diepen indruk bij hem achtergelaten. Hij moest er Bredero zijne meening over zeggen. Nadat ze elkander vriendschappelijk hadden toegedronken, begon de Koninck:

— „Gerbrand Adriaensz.! we zijn wel oude maats al van 1612....”

— „Als 't is, vriend de Koninck! Mij heugt, dat ik in 1615 nog een verske schreef voor uw treurspel van *Jephta ende zijne eenige dochter*”....

— „Ik schreef in 1616 bij uwe *Lucelle*.... Maak er geen mentie af! 't Was eene kleine courtoisye! dat mag wel elken dommelijken dag gebeuren. Maar mij deert, dat er gisteren in de nieuwe Academie stoffe tot ergernis is gegeven door het schimpen op de Brabanders, en door het nabootsen van mijn vriend Rodenburgh....”

— „Het heeft geen vijg om het lijf, de Koninck! De eerlooze Brabantsche windbrekers en bankroetiers kan ik niet naar den mond spreken. Ik heb het op niemand in het bijzonder gemunt, maar den knuppel in 't honderd blindelings geworpen — luk raak! Van Rodenburgh kan ik simpellijk zwijgen.... hij heeft niets met mijn stuk van doen!”

De Koninck zette zijne hooge steenen kruik met een luiden slag op de tafel en riep:

— „Wel, duizend stuivers! Daar ben ik in verwonderd! Caspar Duyf bootst Rodenburgh in kostuum, stem, houding en gebaren naar het leven af, en daar heeft de *Spaansche Brabander* niets mee van doen?”

— „Certein! Caspar Duyf heeft dit alleen tot een geggetje gedaan! Hij kan Jerolimo spelen in een ander kostuum en mij of u vertoonen, daar ligt niet aan bedreven!”

De Koninck streek zijne dorre vingers door zijn dunnen, witten baard, en schudde het hoofd.

— „Ganslijden! O bloed! Dat en is geen deege!” — antwoordde hij. — „Jij bent niet in Andwerpen geboren, evenmin als ik. Jerolimo zweemt in alles naar den Ridder Rodenburgh — en ik moet gelooven, dat hij in een ander kostuum van u of van mij zou kunnen vertoond worden. Dat kraaide nooit haan op een preekstoel!”

Van der Plasse, die zich met zijne bierkruik had beziggehouden, en gedurig Bredero vragend had aangezien, barstte in een luid lachen uit. De dichter van den *Spaanschen Brabander* vertrok geen spier van zijn gelaat, dronk zijne derde kruik bier leeg, en hernam kalm: